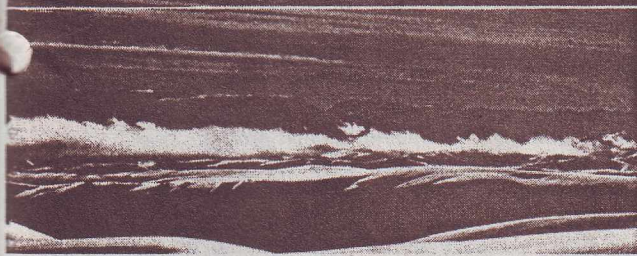

На бистрині

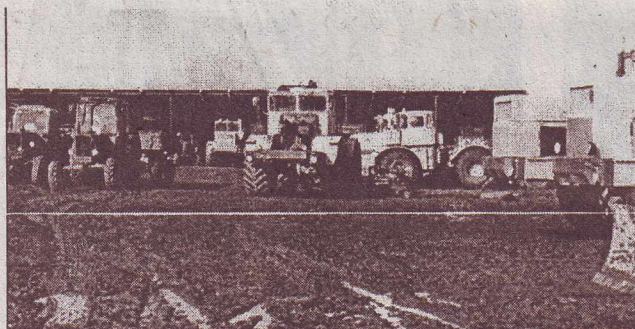
опинився процес реформування на селі, тому він не завжди протікає безболісно. І все ж течію не спинити...

Із хорошим настроєм зустріли березневе свято тваринники "Агро-Експрес-Сервісу" Світлана Гаврилюк та Євгенія Артишевська.

Напевно, вже так історично склалося, що село Ярославичі завжди опинялося якщо не в центрі якихось подій, то, принаймні, завжди на бистрині. Чи це зумовлено вигідним географічним розташуванням, чи ще якимись чинниками - хто зна. Але те, що вітри різних епох добре пошарпали село, - факт. Ось хоча б найсвіжіший. Лише при «советах» за так звані «зв'язки» з ОУН-УПА було кинуте в холодні сніги Сибіру більше 20 сімей ярославців. А у

тих, кого лиха доля якось минула, поселились в душах страх та безнадія. Праця теж мало радості приносила. Не встигне зіп'ястись на ноги колгосп, як одразу нагрянули якісь реорганізації та концентрації із спеціалізаціями, - і знову починай все мало не з нуля. Рвали, рвали небораки посторонки і нарешті... приїхали. Ні тобі «гаття», ні «цоб». Дохазяйнувалися, як і більшість господарств, до ручки.

Техніка в "Агро-Експрес-Сервісі" хоч сьогодні може вийти в поле

Та ось на горизонті з'явився «Агро-Експрес-Сервіс». Це вже згодом буде Президентом та урядом взято тверду реформаторську лінію в аграрному секторі. А спочатку молодим та енергійним підприємцям треба було зробити чи не найголовніше - розтопити в душах людей ту холодну кригу недовіри, котра намерзала роками. Зробити це було непросто. Адже сільський дядько, котрого вже багато разів ошукували, став досить обережним. Та ось за неповний рік він побачив, що розвалені фермські приміщення, на які давно махнули рукою, відновлюються, що поля, котрі облогували, засіваються і на них збирають врожай (та ще й який!), що за роботу з людьми вперше за останні роки розраховуються «живими» грошми... Ось лише тоді, як казав відомий політик, «процес пішов». До Ярославичів почали приглядатися люди з сусідніх господарств. Сюди приєднались КСП «Перемога», «Торговицьке». Та крапку над сумнівами, які ще були в окремих господарників, поставив відомий своєю хазяйською хваткою голова

КСП «Прогрес» Степан Степанович Корзан. Одне слово - реформи в районі почали набирати висоту. Все, здавалося б, йде вивіреним курсом. Аж тут...

Не будемо передавати всіх чуток і пліток, що точилися і точаться останнім часом навколо «Агро-Експрес-Сервісу». Не будемо коментувати «смажених» фактів, котрі поширюють деякі волинські видання і якими, на диво, смакують деякі районні керівники-аграрники, особливо новоспечені. Втім, сумніватись нікому не заборонено. А ось щодо достовірності фактів, то в даному разі ми звикли вірити тим своїм колегам журналістам, котрі до нас ближче. А саме такими вважаємо журналістів із рівненських телевізійних каналів, УТ-1, котрі нещодавно дали інформацію про стан справ в «Агро-Експрес-Сервісі». Гадаємо, доречно буде запропонувати читачам уривок із публікації власного кореспондента «Урядового кур'єра» в Рівненській області Інни Омелянчук («Секрет фірми» Сергія Костючка», «УК», 2 березня 2000 р.).

(Продовження на 2 стор.)

- У нас сіно пахне медом, - каже Василь Федчук. З ним погоджуються головний зоотехнік Лариса Кирилюк та головний ветлікар Володимир Українчук.

“Ви думали, я тільки на “Джипі” вмію їздити?”

Ось так із запитання розпочинає нашу розмову Сергій Костючко.

- Річ у тім, що ми маємо свій м'ясокомбінат у Сарнах, потужність якого збільшили в 10 разів. Отож, хочемо організувати замкнений цикл виробництва, аби нічого, крім хіба що гербіцидів і пального, не купувати.

- В чому ж ваші, Сергію, фірмові секрети?

- Головний секрет - добросовісна праця, яка, звичайно ж, має бути належно оплачена. Це - наш пріоритет. І коли бачиш, що люди вкладають душу в свою роботу, віриш: Україна має гарне майбутнє. І це майбутнє, без сумніву, починається з відродження села.

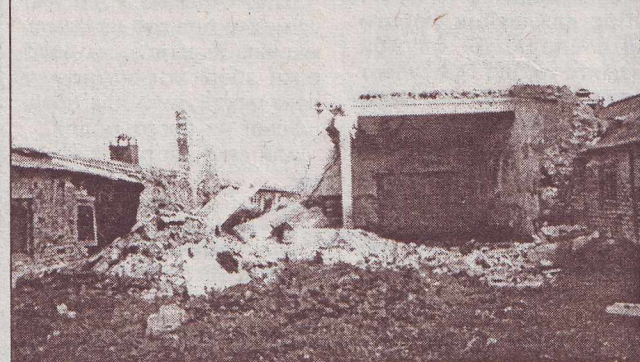
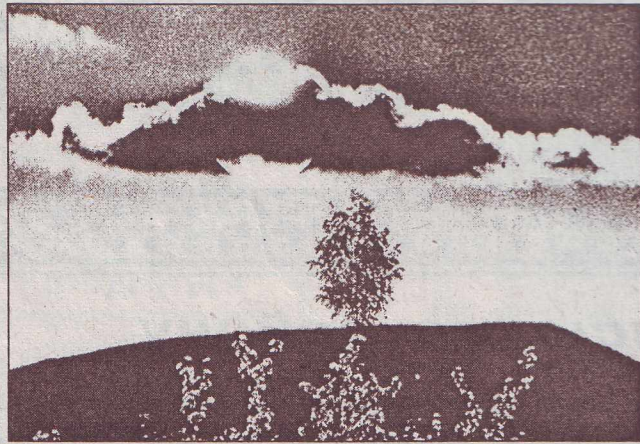
А ще я завжди прислухаюся до думки людей, які прожили на цій землі більше, ніж я, і просто вловлюють її подих та чують її бажання.

- Хто ж вони, ваші мудрі наставники?

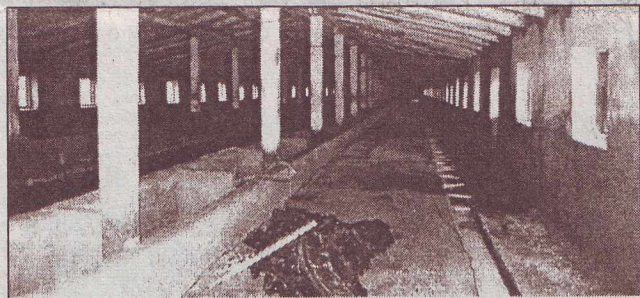
- Мої наставники і радники це, насамперед, директори нашого підприємства Степан Степанович Корзан та Микола Степанович Шумивода - люди, які багато років пропрацювали головами КСП і яким земля дала стільки мудрості, що, здається, ще й їхнім онукам вистачить. В сьогоднішніх умовах вони прекрасні менеджери. А ще - сільський голова Ярославичів Леонід Івашук, який і головує тут, мабуть, ще з часів мого дитинства, бо люди просто довіряють йому.

А тепер розкриємо маленький секрет: Сергій Костючко народився, виріс і живе в сусідній Волинській області, до якої з Млинівщини - рукою подати. І вже коли почав будувати свій бізнес, співпрацював із згаданими керівниками, на власні очі бачив їх ставлення до роботи. Недаремно ж кажуть, що коли поєднується молодість і досвід, виходить непоганий результат. А ще один мудрий наставник Сергія - заступник голови облдержадміністрації Олександр Чуприна, який відверто каже:

- Перед нами, якщо хочете, камікадзе, який, поки що нічого не отримавши взамін, вклав у село вже близько семи мільйонів власних коштів. Вклав для того, аби люди мали роботу, зарплату, впевненість у дні завтрашньому, аби повеселішали наші українські села, а не стояли похмурими, як у поезіях Тараса Шевченка. І я переконаний, люди самі шукатимуть таких, як Сергій Костючко, бо тільки приватний власник може сьогодні змінити на краще ситуацію на селі. Бо хто б там що не говорив, вороття назад немає і не буде. Тому вірадно, що наша невелика Рівненщина сьогодні в авангарді реформаторських процесів на селі, і це відзначили нещодавно в Кабінеті Міністрів...”

Ось такими були ярославицькі ферми у недалекому минулому...

...Ось такими вони стають тепер.

Силосні траншеї у господарстві — дай, Боже, кожному.

За сірими буднями — світлі перспективи

Вранці, 8 березня, у жіноче весняне свято Миколу Степановича Шумиводу ми зустріли на ярославицькій фермі. Він вітав трудівниць із торжеством. Отже, знайомлячи журналістів часопису «Гомін» із станом справ у господарстві, поєднував, як кажуть, приємне з діловим.

Навіть неозброєним оком видно, що у тваринницькій галузі відбуваються позитивні зміни. На відгодівлі постійно збільшується кількість ВРХ, свиней. Одне слово, закладається фундамент для завтрашнього дня. Відповідно це потребує значних затрат. Причому, затрат із розумним їх використанням. Саме так прагнуть діяти у Ярославичах - щоб жодна копійка не пропала дарма, а у майбутньому принесла значний зиск.

Практично до нуля зведено крадіжки. Рівно у визначений час приходять на роботу відгодівельники, їздові. Кожен знає повноту своїх обов'язків. Кожен прагне виконувати їх на совість. До цього їх, безперечно, спонукають водночас і відповідальність, і стимули.

Дисципліна і порядок - дві найвагоміші запоруки успіху. У цьому, здається, в Ярославичах уже не сумнівається ніхто. В одному із тваринницьких приміщень нас, зокрема, вразили... квіти. Так, саме квіти стояли на підвіконнях. А в самому телятнику чисто, як... у доброї господині на кухні. Вражають своїм порядком і тамбури, які на колгоспних фермах завжди були захаращені. Та, що головне, в приміщеннях відсутній запах гною. Тут, як справедливо зауважив один із керівників підприємства Василь Феодосійович Федчук, пахне... медом. Бо й справді, і силос, і сінаж заготовлялись в кращі агротехнічні строки при суворому додержанні технології. Тепер зрозуміло, що, скуштувавши такого «меду», бичок ростиме, немов на дріжджах. Додамо, що кормових запасів на підприємстві вистачить щонайменше на півтора року.

Але це лише передмова. Справжні плоди доведеться пожинати, коли підростуть оті вісім сотень голів тварин, поставлених на відгодівлю. Адже до кінця року поголів'я планують збільшити до... 8,5 тисячі голів. До успіху доведеться докласти ще чималих зусиль.

Люди вітають переміни, що відбуваються у господарстві. Усі прагнуть своєю працею долучитися до них. А заодно довести, що приватна основа господарювання, на яку націлив село відповідним Указом Президент України Леонід Данилович Кучма, - єдиний нині перспективний шлях у майбутнє.

Ще один важливий фактор - досвід. Приміром, серед 11 відгодівельників, задіяних на фермі, 10 раніше були тісно пов'язані із тваринництвом. І, скажімо для С.В.Гаврилюк та Є.Є.Артишевської не проблема опорос свиней, догляд за поросятами, бо раніше по півтора десятка їх від однієї свиноматки виходжували.

Старанно доглядають тварин також Г.Г.Саврацька та Г.А.Грабарчук. А загальний улюбленець племінний бугай Васька, здається, розуміє кожне добре слово. Щоправда, на журналістів він поглядав аж ніяк не приязно... Також добрих слів заслуговують доглядачі ВРХ Н.А.Леуха, Т.А.Романюк, Р.Я.Мацешук, Л.Й.Гамера, Н.О.Черчук, С.В.Мамчур, Г.І.Сидорук. Кожна з них, без сумніву, як і

11 березня 2000 року

и н і

Кажуть, що на ярославицькій фермі працюють лише красуні. Ми згодні...
На фото: Наталя Леуха, Тамара Романюк, Раїса Мацешук, Людмила Гамера.

решта трударів, є активними учасниками позитивних перемін, які відбуваються у тваринницькій галузі господарства. Оті переміни М.С.Шумивода коротко охарактеризував так:

- Переконувати у правильності наших реформаторських кроків ми нікого не збираємося. Переконує саме життя. А результати роботи? Вони не забаряться. Хоч, по суті, це наші проблеми - що посіємо, що зберемо. Але так хочеться, щоб почуття господаря, почуття селянської гідності, почуття величі і таланту української душі пройняло кожного селянина. Лише в такому разі відродиться хліборобська слава України.

З чого розпочинає справу вмілий господар? Звичайно, з будівництва. І не для того, щоб спорудами замилити очі стороннім, а, насамперед, для ефективного використання зведених об'єктів. Втім, це ціла філософська концепція. Однак частенько реалізувати її заважає нестача коштів.

Не принижуючи гідності попередників, «Агро-Експрес-Сервісу» дісталася незавидна спадщина. Втім, про «кондиції» деяких будівель можна судити і по знімках, які бачите. Отож, довелося закачувати рукави і братися до тваринницьких приміщень. Відверто кажучи, деякі скептики вимальовували у своїй уяві песимістичні прогнози щодо дій підприємців.

Та прогадалися горе-прогнозисти. Власне, вони тепер і самі переконалися, що необачно і безпідставно висловлювали недовіру щодо намірів підприємців. І трансформувати ці міркування своїми кардинальними кроками змусили самі господарі. Аби не бути голослівними, звернемося до фактів.

На фермі в Ярославичах завершено капітальний ремонт п'яти телятників, свинарника, конюшні, там повністю замінено обладнання. Причому, приміщення мають такий вигляд, що на язик напрошується слово «відремонтували» замінити на слово «збудували». Однак споруди на фермі змінилися, так би мовити, не тільки за формою, але й за змістом. Мається на увазі те, що буквально за двадцять днів минулої зими будівельники провели реконструкцію свинарника на телятник. До речі, частина тваринницьких приміщень уже заповнена молодняком.

Відчутні зміни сталися на фермі у Городниці. Тут уже готові прийняти молодняк у шести телятниках. Залишається довести до «квітки» ще два телятники і свинарник. Втім, у господарстві впевнені, що до дня Всеукраїнського референдуму тут усе буде чин по чину. Цікаво, що на городницькій фермі будівельники дали друге дихання об'єкту, перший камінь якого заклали ще у... 1990 році. Відтоді сплило чимало води. Лише залізобетонний каркас довгобуду нагадував, що тут колись збиралися щось зводити, але опустили руки. А тепер монтується сучасний тваринницький корпус. Цікаво, що з чотирирядного він став ємкішим - п'ятирядним і помістить близько 500 голів ВРХ.

Уже доведені до ладу два телятники у Боремці, а ще стільки залишилося відремонтувати. На черзі ремонт, реставрація тваринницьких приміщень у Яловичах, Мальованій, Торговиці. Одне слово, нині в «Агро-Експрес-Сервісі» майже шістьдесят чоловік займаються ремонтно-будівельними роботами, а влітку їх чисельність була вдвічі більшою. Причому, бригади комплектуються з місцевих жителів. Щоправда, зараз уже залучені й «іногородні» - спеціалісти з Волині. І хоч їх не так і багато, однак свою справу знають і трудяться сумлінно.

Нині будівництво в господарстві чи не пріоритетний напрямок діяльності. Хоча кошти вкладаються у цю галузь чималі, віддачі від цього можна чекати лише з часом. Однак не один день Рим будувався, тож мудрі і ділові люди працюють на перспективу. Скажімо, довели в Ярославичах до пуття агрегат (такий собі маленький комбикормовий завод), де виготовлятимуть вітамінізовані сполуки для худоби. Або змонтували власний бетонний вузол (раніше бетон завозили з Луцька) і відтепер розчин централізовано доставлятимуть на будівельні об'єкти. Головне, що це обійдеться вдвічі дешевше. Врешті, у господарстві виношують нові плани. Скажімо, є задум спорудити в Ярославичах чотирирядне приміщення телятника, заасфальтувати та обгородити територію ферм та інше.

(Закінчення на 3 стор.)

На бистрині

(Початок на 1-2 стор.)

Одне слово, можна констатувати, що в господарстві останнім часом було вдосталь «гарячих точок» - будівельних майданчиків. Поволі об'єкти здають під ключ і вони використовуються за своїм призначенням.

- Чим можна пояснити високу організацію будівельних робіт? - цікавимося в інженера-будівельника Ігоря Денисюка.

- Усе пояснюється дуже просто, - каже Ігор Олексійович. - По-перше, люди вчасно отримують зарплату, що за нинішньої фінансової скрути, як кажуть, залізний аргумент. По-друге, будівельники знають, що готують приміщення для себе, тобто згодом перекваліфікуються у тваринників і в тих же телятниках чи свинарниках зароблятимуть собі на хліб.

Нині в господарстві роботи вистачає для всіх мужчин. Принаймні, для тих, хто хоче працювати і шукає собі заняття. Із введенням в дію телятників на 1525 голів у Городниці, у Боремці - на 1100, у Яловичах - на 1050, у Торговиці - на 2100 голів з роботою будуть ще більш як сто чоловік і половина з них - жінки.

Час збирати каміння

Тепер повернемося трохи назад. Коли ми під'їжджали до воріт ярославицької ферми, то наткнулися на... зачинені ворота. Із приміщення санпропускника нам назустріч вийшли два дебелих сільських парубки і чемно поцікавилися, хто ми і звідки.

Нічого не вдієш - порядок є порядок. Довелось зачекати, доки хлопці не покличуть когось із керівників чи спеціалістів, котрі в той (до речі, вихідний) день були на території ферми.

Незбаром на прохідній з'явилися директор ПП «Агро-Експрес-Сервіс» Микола Степанович Шумивода, головний ветлікар Володимир Арсентійович Українчук, головний зоотехнік Лариса Миколаївна Кирилук, завідуючий фермою Микола Іванович Мервінський. Ділимося, що приємно вражені дисципліною і порядком, яким зараз похваляться далеко не всі.

- Ось ви приємно вражені, а декого з керівників районних служб наш порядок, виходить, вразив, та не з того боку, - майже в один голос кажуть Володимир Арсентійович та Лариса Миколаївна.

Потім уже детальніше розповіли ось таку історію. Приїхали начальники поважних служб (їх імена нам з певних міркувань не назвали) і спробували пройти на територію ферми. Їх, звісно, без дозволу не пропустили. Тоді ображене начальство, в свою чергу, розпочало соромити селян. Ми, мовляв, приїхали вас із рабства визволяти, а ви чините супротив.

- Значить, тут рабство, - обурюється Лариса Миколаївна. - У колгоспі мені, спеціалісту, виходить, добре було. Без вихідних і без зарплати, з досвітку до ночі на фермі! Звідки і від кого мене треба визволяти? Від тих, хто цінує мене, як фахівця, і вчасно платить зарплату?

Що ж, будемо вважати, що в реформах, що тривають в аграрному секторі, як на тій бистрині, є підступні підводні камені, загати. Проте вертатись і загірбати проти течії - марна річ. Її вже не зупиниш...

P.S. Схоже, ажітаж навколо «Агро-Експрес-Сервісу» вже почав поволі вщухати. Хоча, якщо по правді, нерви в декого з керівників підприємства ще натягнуті. Адже людина - не кавалок заліза. А ось хто спокійно цю заваруху сприйняв, так це... бички. Вони з апетитом пережовують свій збалансований за поживними речовинами «орбіт» і встигли, як твердять фахівці, за час катавасії «накласти» на свої боки по 20—25 кілограмів ваги. Що ж, воно й справді: теляті - теляче...

Матеріал підготували журналісти Василь ХУДИК, Євген ЦИМБАЛЮК, Віталій ТАРАСЮК.

